

KALAND

*jáde-hold ül pihenni a hegyre
álmok borzolnak vizek menti nádat
szellemelek járnak a szentélyben és egyre
mormolnak régi sintó imákat*

*madár az ágra hintázní jár
víztükörben lapul a csillagos ég
papírfalakon ki ajtót talál
nem szeretne elszunnyadni még*

*a járdaköveken új életre kel
a sötétben hullott szakura-bogyó
libbenve mentás illatot lehel
egy selyemtestű piros kimonó*

*ráncából lesz a padló legszebb éke
ha két árny hajnaltájt titkon összenő
a szétbomló konty vánkosra dől végre
s a látványtól elpirul az éppen felkelő*

ÖRÖK FOGSÁG

*Rögökbe meredő bordáid közé
a lélek immár örökre befagyott.
Hogy a végtelennek kezdőpontja van,
te, ki odahaltál, tanúsíthatod.
Esendő elménk nem foghatja még fel:
magányod hosszabb, mint az emlékezet,
és hosszabb, mint a népek földi útja,
mely egyenest a pusztuláshoz vezet.
Nem vagy lángoszlop, sem vádló maradvány,
rossz szónoklatban történelmi példa,*

*csak porladó csontváz, befagyott lélek,
mi hazavágy, de sosem érhet célba.
S ha Isten egyszer Baskírföldön járna,
és rácsodálkozna, hogy ki fekszik itt,
Meséld el neki, mondd, hogy megtalálta
végül az utolsó kárpátaljait.*

TIBORC PANASZA

Simándy József emlékére

*Magába roskad alattunk a színpad.
Fejünk fölött kihúnynak a fények.
És mi, utódjai szegény Tibornak,
a sötétben keresünk most téged.*

*Elmondanunk már nem maradt kinek,
hogy mindennek fölment az ára,
naponta járunk temetésre, meg
hetente kemoterápiára.*

*Hogy Melinda Ottó ágyasa lett,
és „pénzért bármit” már a jelszava.
S a háborúból, mi mindent elvett,
a király többé már nem jött haza.*

*Színház a világ, de drámába hajlott.
Bár sötét librettót ír a végzet,
elcsukló hangunk tán ma is meghallod,
időtlen bánatunk ma is megérzed,*

*s ha így van, jöjj még a túlvilágról
kínzó bajaink tetőzésekor.
E rút század baljós darabjából
nagyon hiányzik már egy hőstenor.*